

Safranka János

Ágh István a Fénylő Parnasszuson, Egerben

Ágh István költőt, író, műfordítót látta vendégül Somodyné Jámbor Ildikó főszerző, Szokolczay Lajos irodalom- és művészetkritikus, illetve Serfőző Simon író a Magyar Költészet Napja alkalmából az április 20-án rendezett irodalmi esten. Az egri Bartakovics Béla Közösségi Házban tartott esemény létrejöttében közreműködött az *Agria* folyóirat is. A szerző idén kapta meg a Balassi-emlékkardot. Erről, az életéről, irodalomról, politikáról is elénk tárta gondolatait.

– *Idén kapta meg a Balassi-emlékkardot. Számított erre a kitüntetésre?*

– Amióta létezik, mindig ünnepi alkalomnak, nagyon szép kitüntetésnek tartottam. Nagyon örültem azoknak, akik megkapták. Nem türelmetlenkedtem, nem kell az embernek díjra menni, de tudtam, hogy egyszer úgyis megkapom. Jó, hogy akiknek nem ítélték oda annyi díjat, mint énnekem, megkapták előttem. Ez egy jó társaság, szép az ünnepség is, és valahogy az egész megható.

– *Tart rangsort a díjai között?*

– Nem tartok. Pénzben biztosan. Azért van valami abban, hogy ki adja. Jobban szeretem, ha kedves ember vagy kedves társaság, de ebből problémám nem volt. Nem adódott olyan, hogy vissza kellett volna utasítani.

– *Az Ön eredeti neve: Nagy István. Miért változtatott nevet?*

– Alapvető oka az volt, hogy két Nagy István – egy költő, aki akkor publikált és az erdélyi prózairó – már alkotott. Végül is aki később indul, annak kötelessége magát megkülönböztetni.

Lehetett volna betűt odarakni, vagy három nevet, inkább ezt választottam.

– *A bátyja miatt nem érzi magát megkülönböztetett helyzetben a magyar irodalmon belül?*

– Nem vitás, hogy másabb helyzetben vagyok, így alakult. Voltak néha problémák. Azt nézték, mennyire hasonlítok a bátyámra. Ez tulajdonképpen annyira nyilvánvalóan nem zavart. Inkább kerülőutakon tudtam ezt meg. Nem mondták a szemembe, de érezni lehetett.

– *Részt vett a lakitelki találkozón, a rendszerváltás idején. Hogyan élte ezt meg? Utólag hogyan értékeli az eseményeket?*

– Nagy dolog volt, egy értelmiségi társaság magára ébredése. Még senki sem tudta, hogy mi lesz, de mindenki reménykedett valami jobban. Aztán nem lett jó, de a történelmet le kell jegyezni ilyen dátumokban is, mint Lakitelek 1987. szeptember 27.

– *Akik akkor ott voltak közülük sokan kihasználták a lehetőséget politikailag, vagy más módon és azóta is...*

– Én nem nagyon, de a legtöbben politikusi alkatok voltak, még az írók is. Engem Lezsák meghívott mint barátot, de nem voltam benne ezekben a mozgólódásokban. Nem vagyok alkatilag ilyenre alkalmas. Mégiscsak író vagyok és nem politikus.

– *Mit szól a politika és magyar irodalom mai összefonódásaihoz?*

– 20 évvel ezelőtt nem gondoltam volna ezt. Lakitelken már szó esett a népi-urbánus ellentét újjáéledéséről, de nem hittem el, ott tájékoztattak. A kozmopolita az egyik, amelyik lenézi kíméletlenül a másikat, és viszont a népi is kíméletlen, de nem nézi le az urbánusokat. Jó, hogy az avantgárd felfrissítette a magyar irodalmat, de a posztmodern már semmi. Irányíthatatlan hatású.

– *Mi a véleménye az újabb generációkról? Akad közöttük követője?*

– Nagy a generációs szakadék. A mi viszonyunk az idősebbekhez még más volt. Nem szeretem a mesteri szituációt. A Hitel szerkesztőjeként tudok örülni, ha jó verset találok, de túl sok a mű, nincs rá kapacitásom. Jó művek vannak, de már az idősebbek sem okoznak megdöbbenést, megrendülést. Ez egyfajta kortünet.

– *Tervez-e újabb kötetet kiadni?*

– Először is írogatok, aztán rendezem a munkáimat, és így megy el az idő lassan-lassan, de biztosan.

